

Combat sense pausa

CRÒNICA 'Qui te por de Virginia Woolf?' entusiasma al Romea

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

Ni amb tu ni sense tu. Aquest va ser l'encertat resum d'Emma Vilarasau sobre la trama de *Qui te por de Virginia Woolf?*, l'obra d'Edward Albee que arriba al Romea amb un elenc i un director de primera. Gairebé 50 anys després que fos escrit, el text manté el vigor d'una història desoladora: la d'una parella d'un entorn universitari, Martha i George, que s'estima tant com s'odia. I que arrossega en el seu combat, un descens als inferns inundat més que regat en alcohol, una altra parella més jove, de visita en casa seva.

Posar en mans de Daniel Veronese el projecte era una aposta guanyadora. El director argentí s'ha forjat un gran prestigi a Catalunya amb el seu teatre independent al voltant de Txékhov i d'Ibsen amb el seu gran equip d'actors. Però també ha fet obres més comercials, amb altres intèrprets, tant al seu país (versió d'*El mètode Grönholm*) com a Espanya (*Glengarry Glen Ross* per al Centro Dramático Nacional).

Sigui en el terreny independent o en el comercial, Veronese demana als seus actors, i persegueix als seus muntatges, un objectiu capital en el teatre: que hi hagi veritat a l'escena. I ho aconsegueix amb èxit en el seu *Virginia Woolf*. A la veritat escènica s'hi arriba, a parer seu, pel camí més ràpid, a partir d'un ritme fulgurant. Tant se val que els actors puguin arribar a trepitjar-se les frases. ¿Potser

Veronese accelera el text d'Albee amb la complicitat d'un gran elenc, que lidera un enorme Pere Arquillué

no passa així a la vida real? Res de sobreactuar, de posar-se *teatrosos* (paraula de Veronese), en benefici d'un treball més directe i contundent; el que requereix aquesta obra de text, és cert, i d'actors, sobretot.

Uns intèrprets que surten per la porta gran del Romea. Tots quatre:

Pere Arquillué i Emma Vilarasau, la parella adulta i amfitriona, i Ivan Benet i Mireia Aixalà, els seus tendres visitants. Arquillué, sens dubte, és el *capo* del grup. El seu és un enorme treball. Tant en els moments més expansius i pugilístics, una constant a la peça, com en aquells que requereixen més assossec. No se l'ha de descobrir ara, només corroborar que estem davant d'un actor amb majúscules, imprescindible.

Una escenografia detallista fins a l'abús ajuda a crear un microcosmos asfixiant en què l'humor baixa la graduació d'un text tan brillant com dur. Si en la seva època es va parlar de paràbola del final del somni americà, l'efecte no és avui gaire diferent. Bevem menys, però també vivim dies de malson. ■

►► Pere Arquillué i Emma Vilarasau, en una escena del muntatge.

FERRAN SENDRA